

Hồi 89

Bán Bán Kiếm Khách

T

hất Tâm Nhân nói:

- Hai chúng ta cũng ra đó xem sao?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Chớ can thiệp vào việc của người ta làm gì, hãy lo giải quyết sự việc của chúng ta cho xong đã!

Trần Gia Lân vừa dứt lời, bỗng thấy hoa mắt tức thì Thất Tâm Nhân biến mất ngay, thân pháp của y nhanh đến hình như chẳng hề có con người y ở tại hiện trường này.

Trần Gia Lân giận đến đổi cứ dậm chân lia lịa, lập tức tra kiếm vào bao cũng phi thân chạy ra ngoài luôn.

Ra khỏi rừng là một con đại lộ, phóng mắt quan sát xung quanh không có bóng người nào cả, Trần Gia Lân đưa mắt nhận định phương hướng, sau đó phi thân chạy về hướng nội thành.

Hắn chạy hơn nửa dặm đường, bỗng thấy Thất Tâm Nhân đứng ở lề đường vẫy tay gọi hắn. Hắn lập tức phi thân chạy sang bên đó, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, chỉ thấy một xác chết máu me lem luot nằm ở giữa lộ. Thất Tâm Nhân chỉ tay vào xác chết nói:

- Hãy nhìn cho kỹ nào, xác chết này cũng lại chết dưới kiếm cùn, chắc không thể bảo rằng ta là hung thủ nữa chứ?

Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống tiến tới hai bước cúi người xem xét một phen, chỉ thấy trước ngực kẻ chết có ba lỗ kiếm đang còn chảy máu ra ngoài, vết thương bất chính, quả nhiên do kiếm cùn đâm thủng vậy.

Hắn đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Thất Tâm Nhân xúc động nói:

- Thu Thi lão tiền bối đâu rồi?

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết lão đi đâu, lúc ta đuổi tới đây không thấy lão, có lẽ lão rượt theo hung thủ cũng nên.

Thất Tâm Nhân vừa dứt lời, Thu Thi Khách đã từ nơi xa xa chạy trở lại, khi lão vừa chạy tới, Thất Tâm Nhân đã lên tiếng hỏi ngay:

- Thừa lão tiền bối, thế nào?

Thu Thi Khách kêu ồ một tiếng nói:

- Cũng lại vụ làm ăn lỗ vốn, chỉ thừa lại xác chết không thể mặc cả tiền bạc.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Có phải lão tiền bối vừa đuổi theo hung thủ chẳng?

Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Đúng thế!

- Tiền bối có trông thấy hình dạng tướng mạo đối phương không?

- Này tiểu oa nhi, nếu trông thấy tướng mạo đối phương quyết không thoát khỏi tay ta, có điều chỉ trông thấy hình dạng mà thôi, vì cách quá xa không trông rõ cho mấy, chẳng may phía trước là một làng xóm nên mới bị ỷ chạy thoát.

- Thân hình đối phương ra sao?

- Gầy gò như một thanh tre, mình mặc chiếc áo đen.

Trần Gia Lân trầm mặc không nói gì hết, vậy thì không phải Hắc Cốc quái nhân, đối phương là ai thế? Người mặc áo đen gầy gò hình như chưa từng trông thấy bao giờ, tại sao đối phương cũng sử dụng kiếm cùn ư?

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi Lang, chúng ta miễn đánh nhau được rồi chứ?

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn y một cái, không nói gì hết, nhưng trong lòng cảm thấy áy náy.

Thu Thi Khách ho nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Lão nhân gia ta chỉ lo thu xác, nhưng muốn thắc mắc ai đã giết ai và nếu hai tiểu tử các ngươi cần tìm đối phương, cứ việc chạy về hướng tây lục soát xem sao, biết đâu chẳng phát hiện chút ít manh mối. Nếu đối phương là kẻ khát máu giết người, hoặc có ý đồ gì, ắt phải xảy ra án mạng nữa cho mà coi.

Thất Tâm Nhân quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Ý của người thế nào?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Đương nhiên phải truy tầm hung thủ rồi, thế nhưng ta không đi chung một tuyến đường với người!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Ta hành động một mình quen rồi không thích đi chung với ai hết, hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Ta cũng chẳng thích những người làm ra vẻ thần bí.

- Người muốn nói rằng tại ta bịt mặt chẳng?

- Đó là việc riêng của lão huynh, ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi!

Thất Tâm Nhân thở dài một tiếng nói:

- Ngươi Lang, chẳng phải ta từng nói người giang hồ đều có nỗi khổ tâm khó nói đó sao. Không ai muốn bịt mặt cả?

Trần Gia Lân nói:

- Ta cũng chẳng thắc mắc nỗi khổ tâm của người làm gì!

Dứt lời, hắn quay sang hướng Thu Thi Khách chấp tay xá một cái nói:

- Lão tiền bối, văn bối xin được cáo từ!

Nói xong, hắn phi thân chạy mất dạng luôn.

oOo

Kiểm cùn, kiếm cùn là một nghi vấn ly kỳ!

Trần Gia Lân suy nghĩ vấn đề này đến sắp phải phát điên lên. Kiếm cùn lăm sát nhân vật giang hồ, chẳng hay giới võ lâm sẽ quy tội cho ai đây? Sư phụ tức là phụ thân, vấn đề

bây giờ không phải sư môn mà là gia môn, nếu không làm sáng tỏ vấn đề này, lấy gì an ủi phụ thân tại thiên chi linh đây!

Chiếu theo Thu Thi Khách vừa nói, trên chốn giang hồ này lại xuất hiện thêm thanh kiếm cùn thứ ba, rốt cuộc những người này có mưu đồ gì?

Cả nhân vật như Huyết Thần Đông Phương Vũ cũng thọ nạn tàn sát, vậy thì võ công của đối phương cao siêu khó lường, có điều chẳng hay đối phương có phải cũng biết dụng chiêu Vạn Phương Cũng Phục hay không mà thôi?

Bình minh ló dạng, ánh nắng ban mai chiếu cả một vùng đại địa.

Hắn ngược đầu lên nhìn, bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Thì ra hắn đã chạy tới bên ngoài Hoa Nguyệt Biệt Trang từ lúc nào mà không hay biết gì cả.

Hắn chuẩn bị quay đầu trở lại, vì hắn chẳng muốn vào biệt trang hội ngộ với Đào Ngọc Phân chút nào, vốn thì vô tình chạy đến đây, chớ để người ta hiểu lầm mình cố ý thượng môn.

Đào Ngọc Phân đã cho người thông báo cho mình không hoan nghênh mình vào trang, dù hắn có mặt dày đến đâu cũng không thể vào trang.

Hắn sực liên tưởng đến mẫu thân, hắn hoàn toàn không hiểu bà ta chút nào, một nữ nhân khai sơn lập hộ, dựng lên một bá nghiệp giang hồ, quả thật bà ta rất tài ba, tiếc rằng rơi vào ngoại đạo tà ác, trở nên một phản đồ của chính nghĩa.

Hắn còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một cỗ kiệu thoăn thoắt chạy tới, phía sau kiệu có hai thiếu nữ và một phụ thân đi theo, hắn lập tức nhận ra phụ thân này chính là Kim Hoa sứ giả tọa hạ của mẫu thân.

Có Kim Hoa sứ giả tùy tùng, vậy thì ai ngồi trong kiệu đây?

Tức thì trống ngực hắn cứ đập thình thịch không dừng, nhất thời chẳng biết làm sao cả, vì bây giờ muốn bỏ đi cũng chẳng còn kịp bởi đối phương đã phát hiện mình.

Quả nhiên Kim Hoa sứ giả nọ vượt lên chạy tới trước, la lớn tiếng nói:

·Thưa thiếu môn chủ, lệnh chủ giá lâm.

Trần Gia Lân ngẩn người ra tại chỗ, không ngờ lại gặp mẫu thân tại đây, nếu bà bắt buộc mình vào trang thì biết làm sao đây?

Hắn đang còn đang suy nghĩ thì cổ kiệu nọ đã được đặt xuống đất, trái tim hắn suýt nữa nhảy vọt ra ngoài.

Âm thanh của mẩu thân từ trong kiệu vang ra nói:

- Này Gia Lân, nghe nói rằng con vẫn chưa đến Biệt trang, tại sao vậy?

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Con bận một số việc!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con mới đến đây đó ư?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không, hài nhi chỉ truy tầm một người mà rượt đến đây thôi!

- Truy tầm ai vậy?

- Một người vô danh!

- Được, hãy vào trong rồi nói chuyện sau!

Trần Gia Lân ngăn người trong giày lát, nói:

- Con không vào!

Mẫu Đơn lệnh chủ thất thanh nói:

- Con nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, đánh bạo nói:

- Con không thích nàng!

- Ô con không được nói thế, con và Đào Ngọc Phân đã lạy hoa đường, xem như là một đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận...

- Mẹ, nếu chẳng xảy ra sự biến, thì nàng đã làm dâu của Tam Suong đệ nhất gia, chẳng lẽ lại bảo rằng con là... danh chính ngôn thuận được sao?

Hình như Mẫu Đơn lệnh chủ nổi giận, la lớn tiếng nói:

- Đây chỉ là một thủ đoạn, xem như sự việc đã qua rồi, con dám cãi lệnh me chẳng?

Trần Gia Lân cảm thấy hai chữ thủ đoạn nghe chói tai hết sức, thế nhưng bà ta là mẫu thân mình không được cãi lại. Hắn không dám nói sự kiện ngoắt ngoéo mà Đào Ngọc Phân đã phái người ngăn cản mình nhập trang ra, sợ rằng mẫu thân quá thịnh nộ sẽ có điều bất

lợi với Đào Ngọc Phân, cho nên hấn đành chịu tội một mình, hấn suy nghĩ đến đây lại nói tiếp:

- Con không dám trái lệnh mẹ, nhưng hôn nhân đại sự không thể miễn cưỡng được.

Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ lại trở nên ôn tồn nói:

- Nay hài nhi, vào trang rồi hãy nói chuyện sau?

Trần Gia Lân cố chấp nói:

- Hài nhi không muốn vào trang, bao nhiêu cặp mắt dòm ngó con lấy làm ngượng ngùng hết sức.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Hãy gác chuyện hôn nhân sang một bên tạm thời chớ đề cập nữa, thân phận của con là thiếu môn chủ, chẳng lẽ con không nên vào trang chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Việc đó mai sau hãy nói, hôm nay hài nhi không muốn vào trang.

- Vậy thì con định đi đâu, tiếp tục phiêu bạt nữa ư?

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Phiêu bạt ư?... Con sống như thế quen rồi.

- Được, mẹ không cưỡng ép con, con hãy làm giúp một việc cho mẹ...

- Mẹ định bảo con làm việc gì?

- Con đến Nam Xương sẽ có người cho con hay nên làm việc thế nào.

Trần Gia Lân do dự bất quyết, trực giác hấn cho thấy rằng việc mẫu thân bảo mình làm quyết không phải là việc lành, thế rồi hấn buộc miệng nói:

- Tại sao mẹ không nói cho con biết ngay bây giờ đi?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tình huống bây giờ chưa được rõ lắm cho nên không thể nói cho con biết ngay, hãy nhớ cho kỹ, con nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Trong lòng Trần Gia Lân nhiều điều khả nghi, nhưng lại chẳng hỏi được gì hết, hấn bèn lái sang đề tài khác nói:

- Thừa mẹ, còn về việc ẩn cư... mẹ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc một hồi lâu sau đó trầm giọng nói:

- Mẹ đã suy nghĩ rồi, nhưng cần phải có một khoảng thời gian xếp đặt, đợi con làm xong việc hãy nói!

Trần Gia Luân tinh thần phấn chấn, nói:

- Có thật mẹ đã sắp xếp việc này rồi chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Hài nhi, mẹ nói dối con làm gì nữa? À! Giang hồ hung hiểm, mẹ đã cảm giác rồi.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người từ nơi xa xa chạy tới, chỉ trong chớp mắt đã đến nơi.

Trần Gia Luân phóng mắt nhìn tới trước, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Đối phương là một người bịt mặt bận áo đen, xương xẩu gầy gò, cao hơn người thường một cái đầu, đeo trên vai một trường kiếm hình tước cổ quái.

Người bịt mặt áo đen hướng về cổ kiếm cúi đầu hành lễ, nói:

- Tham kiến lệnh chủ!

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ trong kiệu vang ra nói:

- Tôn giả cực nhọc vậy!

Trần Gia Luân nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, Thiên Hương môn có tam đại tôn giả, Huyết Thần và Bạch Cốt Ma lần lượt tử vong, chỉ còn sót lại một Bất Bại Ông sao bỗng nhiên từ đâu lại chui ra một tôn giả nữa? Phải rồi có lẽ người bịt mặt này mới bổ khuyết vào thế thôi.

Người bịt mặt áo đen cúi người nói:

- Đây là chức phận của hạ tọa, chẳng thể cho gọi là cực nhọc cả!

Trần Gia Luân sực nghĩ ra hình dạng hung thủ mà Thu Thi Khách đã diễn tả, tức thì mặt hấn sắc lại ngay.

Người bịt mặt áo đen quay sang hướng Trần Gia Luân nói:

- Vị này là ai thế?

Kim Hoa sứ giả lên tiếng giới thiệu nói:

- Đây là Ngư Lang Trần Gia Luân thiếu môn chủ của bản môn!

Người bịt mặt áo đen chấp tay nói:

- A! Té ra là thiếu môn chủ, thế thì thất lễ thật!

Trần Gia Lân không trả lời gì hết, đưa cặp mắt sáng như điện quang nhìn chòng chọc vào người đối phương, một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Mời tôn giá cho xem qua binh khí!

Tất cả mọi người thoát nghe câu nói này thấy đều ngẩn người ra tại chỗ hết.

Người bịt mặt áo đen thất kinh nói:

- Thiếu môn chủ, người nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Không tại sao cả, tại hạ thoát trông thấy hình dạng thanh kiếm này kỳ cổ, ắt là bảo kiếm, nên muốn mở mắt xem qua thế thôi!

Người bịt mặt áo đen nói:

- Chỉ là một thanh kiếm thép tầm thường thôi, chẳng có gì đáng xem cả!

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ vẫn muốn xem qua cho biết?

Mẫu Đơn lệnh chủ lớn tiếng nói:

- Gia Lân, con không được vô lễ với tôn giả, con nên biết quy luật giang hồ, không thể tùy tiện rút binh khí ra khỏi bao...

Trần Gia Lân đã hạ quyết tâm, lạnh lùng nói:

- Con chỉ muốn mở mắt xem qua thế thôi!

Mẫu Đơn lệnh chủ nổi giận nói:

- Không được!

Trần Gia Lân quật cường nói:

- Hai nhĩ quyết phải xem cho bằng được.

Tất cả những người trong hiện trường thấy đều chờ người ra hết, họ không hiểu Trần Gia Lân muốn gì đây?

Người bịt mặt áo đen nói:

- Mục đích thực sự của thiếu môn chủ là gì?

Vì có mẫu thân tại hiện trường, đương nhiên hắn không thể làm ngang, thế rồi hắn bèn nói giọng ôn hòa:

- Tại hạ bẩm sinh có một thói quen xấu hiệu cổ, trông thấy thanh kiếm tôn giả có hình thức kỳ cổ nên muốn mở mắt xem qua, chứ chẳng có mục đích gì hết.

Người bịt mặt áo đen cười khẩy một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, lão phu có một quy luật, khi thanh kiếm này ra khỏi bao ắt phải đã thương người, không đồ máu không tra kiếm vào bao, cho nên... mong thiếu môn chủ lượng thứ, hãy bỏ qua một niệm hiếu kỳ này!

Trần Gia Lân đánh bạo nói:

- Nếu như xuất kiếm không đã thương được người, chẳng lẽ cũng không tra kiếm vào bao sao?

Người bịt mặt áo đen ấp úng nói:

- Điều này... e rằng không thể xảy ra trường hợp không đã thương người, ý của thiếu môn chủ là...

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Sấn dịp này lãnh giáo tuyệt chiêu của tôn giả cũng được thôi!

Kêu xoẹt một tiếng chiếc màn kiệu được kéo sang một bên, Mẫu Đơn lệnh chủ hiện thân bước xuống kiệu, lạnh lùng nói:

- Gia Lân, con ngang ngạnh quá thế, mẹ cấm con không được làm như vậy!

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Nếu chúng mình được đối phương sử dụng kiếm cùn, đương nhiên mình cũng không thể nào hạ thủ giết đối phương trước mặt mẫu thân được cả. Y là tôn giả Thiên Hương môn, lo gì không có cơ hội làm lại nếu làm ngang biết đâu chẳng hỏng việc".

Hắn suy nghĩ đến đây, đang muốn thừa dịp rút lui.

Người bịt mặt áo đen bỗng lên tiếng nói:

- Thưa lệnh chủ, nghe nói một thanh kiếm cùn của thiếu môn chủ chưa từng gặp địch thủ, hạ tọa đã sinh niệm muốn so tài cao thấp một phen, chẳng hay lệnh chủ có thể cho phép hạ tọa được cùng thiếu môn chủ đọ thử một chiêu chẳng?

Nghe nói thế tức thì Trần Gia Lân bải bỏ ý niệm rút lui, rất mong được đụng thủ với đối phương một phen, hắn đưa mắt nhìn sang hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, mong rằng mẫu thân sẽ bằng lòng điều yêu cầu này.

Mẫu Đơn lệnh chủ chớp nháy đôi mắt một cái suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Được, thế nhưng cấm đổ máu, bằng không xem như trái lệnh.

Trần Gia Lân và người bịt mặt áo đen song song hướng về phía Mẫu Đơn lệnh chủ chấp tay hành lễ, sau đó mạnh ai nấy chọn một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương ngay.

Người bịt mặt áo đen nói:

- Mời thiếu môn chủ!

Dứt lời, gã từ từ rút kiếm ra.

Trần Gia Lân trở mắt nhìn tới trước, tức thì máu nóng sôi lên sùng sục, quả nhiên đối phương sử dụng kiếm cùn, có điều khác với mình là thanh kiếm đối phương gãy đôi chỉ còn một nửa. Hắn sức liên tưởng cách đây hai tháng về trước lần đầu tiên gặp Quan Lạc Hiệp Thiếu, khi y gặp mình rút kiếm cùn ra không chịu đấu với mình, về sau mới nói rằng y tưởng lầm mình là truyền nhân của bậc cha chú y, hắn suy nghĩ đến đây bất giác buộc miệng nói:

- Bán Bán Kiếm Khách Phỉ Hoa Dung!

Mẫu Đơn lệnh chủ mặt mày biến sắc nói:

- Sao con lại biết như thế?

Trần Gia Lân cố đè nén cơn xúc động xuống nói:

- Trước kia con từng nghe người ta nói lại rằng Phỉ tôn giả sử dụng kiếm cùn gãy đôi.

Hắn vừa nói vừa nghĩ bụng: "Không cần phải hỏi nữa, rõ ràng Huyết Thần Đông Phương Vũ và Vũ Diễm Hoa chết dưới kiếm của y rồi, bây giờ mình có nên hạ sát thủ trả thù cho Vũ Diễm Hoa chăng? Mẫu thân đã hạ lệnh cấm đổ máu vậy thì không nên trái lệnh bà ta, đành phải tạm thời nhịn khẩu khí này, đợi dịp sau hạ thủ cũng được, dù gì nghi vấn kiếm cùn giết người đã được phanh phui rồi". Thế rồi, hắn cũng từ từ rút kiếm cùn ra khỏi bao, nghiêng nghiêng đưa ra phía trước.

Mẫu Đơn lệnh chủ lặp lại lần nữa nói:

- Chỉ được đụng thủ một chiêu, cấm không cho đổ máu, đây là mệnh lệnh.

Trần Gia Lân cố đề nén con sát khí xuống.

Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Mời thiếu môn chủ xuất chiêu!

Trong bụng Trần Gia Lân đã định sẵn hắn không muốn xuất thủ tấn công, chuẩn bị thủ thế đụng thử một kiếm của đối phương, mượn dịp này trải nghiệm hỏa hầu kiếm pháp của đối phương cũng tốt thôi, để dọn đường cho mai sau sát đấu y, thế rồi hắn làm ra vẻ ung dung nói:

- Mời Phỉ tôn giả cùng toàn lực xuất thủ, ta đã chuẩn bị xong rồi!

- o O o -